

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

LÕPP OLI SAABUNUD. JÄRGMISEKS TULI ALGUS.

AASTA ÜKS

ESIMESE AASTA KROONIKA 1. RAAMAT

Nora Roberts
Year One
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjanduslik. Kõik siin kujutatud tegelased, organisatsioonid ja sündmused on autori kujutlusvõime vili.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Nora Roberts
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B06342518
ISBN 978-9949-82-250-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Loganile, nõuannete eest

HUKATUS

Hing kuuleb vaikes õrna häält,
mitte hukatuse kurdistavat kõminat.

WILLIAM DEAN HOWELLS

Esimene peatükk

Dumfries, Šotimaa

Kui Ross MacLeod päästikule vajutas ja faasanit tabas, polnud tal õrna aimugi, et ta tegi just otsa peale iseendale. Ja miljarditele teistele.

Vihmasel ja niiskel päeval, mis pidi jääma viimaseks tema viimasel eluaastal, suundus ta koos venna ja nõoga jahile, kõndides sinakashalli talvetaeva all krõbiseval külmunud väljal. Ta oli hea tervise juures ja treenitud kuuekümne nelja aastane mees, kes külastas kolm korda nädalas jõusaali ja armastas tulihingeliselt golfi (mida kinnitas ka üheksane edu).

Koos kaksikvenna Robiga juhtis ta edukat turundusfirmat New Yorgis ja Londonis, selle firma olid nad koos asutanud. Abikaasa, kellega ta juba kolmkümmend üheksa aastat abielus oli, jäi neid koos Robi kaasa ja nende nõo Hugh' naisega lummavasse vanasse talumajja ootama.

Kiviahjudes lõõmas tuli, veekannud keesid lakkamatult ning naised veetsid aega süüa tehes, jutustades ja peagi algavaks aastavahetuse peoks valmistudes.

Nad loobusid suurima heameelega kummikutes mööda põlde trampimisest.

MacLeodi farm oli rohkem kui kaheksa aasta vältel isalt pojale läinud ja laius rohkem kui kaheksakümmel hektaril. Hugh armastas seda pea sama palju kui oma naist, lapsi ja lapselapsi. Põllu idapoolisel äärel kõrgusid silmapiiril mäed. Ja üldsegi mitte kaugel läänes loksus Iiri meri.

Vennad tulid siia peredega koos sageli, kuid aastavahetuse eelne rännak oli kõrghetkeks. Poisipõlves veetsid nad alati farmis ühe suve-

kuu, joostes üle põldude koos Hugh' ja tema venna Duncaniga, kes oli nüüdseks sõdurikohust täites elavate seast lahkunud. Linnalapsed Ross ja Rob olid alati pea ees sukeldunud onu Jamie ja tädii Bessi määratud talutöösse.

Nad õppisid kala püüdma, jahti pidama, kanu toitma ja mune koguma. Nad ekslesid metsades ja põldudel, jalgsi ja ratsa.

Sageli hiilisid nad pimedatel õhtutel majast välja matkama samale põllule, kus nad praegu kõndisid, et pidada salajasi koosolekuid ja kutsuda vaime välja pisikeses kiviringis, mida kohalikud nimetasid *sgiath de solas*, valguse kilp.

Nad ei olnud edukad ega suutnud leida vaime ja haldjaid, kes noorte poiste teada metsas elama pidid. Ent ühel südaõisel seiklusel, mil isegi tuuleõhk hinge kinni hoidis, vandus Ross, et tundis millegi sünge kohalolu, kuulis tiibade plaginat ja koguni haistis vänget hingeõhku.

Ta tundis, nagu ta alati väitis, et see hingus puhus otse temasse.

Teismeeva paanikas koperdas ta kiviringist pagedes ja kriimustas peopesa ühel kivil.

Veretilk kukkus maapinnale.

Täiskasvanud meestena naersid ja ilkusid nad endiselt selle amuse öö üle ja hindasid mälestusi kõrgelt.

Täiskasvanud meestena võtsid nad ka oma naised ja seejärel lapsedki kaasa iga-aastasele palverännakule farmi, kus puhkasid teisest jõulupühast kuni teise jaanuarini.

Nende pojad koos kaasadega olid sama päeva hommikul Londonisse tagasi sõitnud, et veeta aastavahetus sõprade seltsis ja veel mõned päevad ajada äriasju. Üksnes Rossi tütar Katie, kes oli seitsmendat kuud kaksikute ootel, oli New Yorki jäänud.

Ta planeeris vanematele tervitusõhtusööki, mis ei saanud kunagi teoks.

Ent sel värskel aasta viimasel päeval tundis Ross MacLeod end terve ja rõõmsana nagu noor poiss. Ta vajus hetkeks mõttesse, tundes seljas kergelt värinat ja märgates kiviringi kohal tiirutavaid vareseid. Toibudes märkas ta aga kahvatu taeva taustal lendu tõusmas värvi-kirevat isasfaasanit.

Ta tõstis onult kuueteistkümnendal sünnipäeval kingituseks saadud jahipüssi palge ja jälgis linnu lendamist.

Ehk tõesti tema rohkem kui viiskümmend aastat tagasi kriimustada saanud käsi valutas hetkeks ja pakitses veidi.

Kuid siiski...

Ta vajutas päästikule.

Kui lask õhu läbistas, hakkasid varesed karjuma, kuid ei lennanud laiali. Selle asemel eraldus üks neist parvest, püüdes justkui jahisaaki endale haarata. Üks meestest puhkes naerma, kui must lind langeva faasaniga kokku pörkas.

Surnud lind maandus kiviringi keskele. Selle veri pritsis külmunud maapinnale laiali.

Rob patsutas Rossi õlale ja kolm meest muigasid ühiselt, samal ajal kui üks Hugh' rõõmsatest labradoridest saagi järele kihutas: "Kas sa nägid seda hullumeelset varest?"

Ross raputas pead ja puhkes uuesti naerma: "Tema ei saa õhtusöögiks faasanit."

"Aga meie saame," märkis Hugh. "See on siis kolm lindu näkku. Pidusöögiks jätkub küll."

Mehed kogusid linnud kokku ja Rob võttis taskust endlikepi.

"Alati valmis."

Nii nad siis poseerisid – kolm meest külmast õhetavate põskede ja MacLeodi siniste silmadega. Seejärel alustati meeldivat matka tagasi talumajani.

Nende selja taga oleks linnu veri justkui kuumenenud, sulades külmunud pinnasesse. Pinnas pakitses, kivid ragisesid ja purunesid tükkideks.

Edukad jahimehed marssisid mööda tuules õitsuvatest taliodra põldudest ja mäenõlvadel mäletsevatest lammastest. Üks lehm, keda Hugh pidas nuumamiseks, möögis laisalt.

Jalutuskäigu ajal mõtiskles Ross rahulolevalt, et teda on õnnistatud võimalusega panna vanale aastale punkt ja alustada uut talumajas koos armastatud lähedastega.

Võimsa kivimaja korstnatest tõusis suitsu. Majale lähenedes hakkasid koerad maadlema ja mängima, tundes, et tööpäev on möödas. Mehed võtsid harjumuspäraselt suuna väiksele kuurile.

Hugh' kaasa Millie, farmeri naine ja farmeri tütar, keeldus kategooriliselt jahisaaki puhastamast. Nii asusid nad Hugh' just selle jaoks pandud pingil seda ise tegema.

Nad vestlesid loiult, rääkides jahipidamisest ja ees ootavast õhtusöögist, Ross võttis paari teravaid kääre, et faasanil tiivad küljest lõigata. Ta puhastas lindu vastavalt onu õpetussõnadele, lõigates kehale võimalikult lähedalt. Mõningad linnu osad pandi supi tarbeks kõrvale paksu kilekotti. Teised visati prügikotti.

Rob tõstis maha lõigatud pea üles ja tegi kaagutavat häält. Ross muigas põlastavalt, kuid vaatas siiski tema poole ja naeris. Samas lõikas ta murdunud luu otsaga sõrme.

Ta pomises: “Kurat võtaks,” ja pühkis nimetissõrmega verenire maha.

“Sa ju tead, et pead sellega ettevaatlik olema,” märkis Hugh keelt laksutades.

“Jajah. Süüdistas seda klouni siin.” Ta eemaldas naha ja linnu veri segunes tema verega.

Lõpetuseks pesid nad linnuliha otse kaevust pumbatud jääkülmas vees ja viisid selle läbi köögi majja.

Naised olid kogunenud suurde talukööki, mis oli tulvil isuäratavat lõhna ja koldes pakitseva leegi soojust.

Rossi jaoks oli see kõik nii kodune ja maaliline, et tema süda läks hellaks. Ta asetas oma linnud laiale köögikapile ja krabas kaasa tulesse embusesse, mis ajas naise itsitama.

“Küttide kojutulek,” Angie andis talle kiire musi.

Hugh' Millie, kelle punakad lokkis juuksed olid kuklale krunni seotud, noogutas lindude suunas heakskiitvalt: “Sellest piisab meie pidusöögi tarbeks ja jätkub veel hiljem peol pakkumiseks. Valmistame ehk mõned faasani- ja pähklipirukad. Mulle meenub, et need maitsevad sulle, Robbie.”

Mees naeratas ja patsutas üle värvli rippuvat kõhtu: “Võib-olla pean siis uuesti välja minema ja veel linde jahtima, et teised ka midagi saaksid.”

Robi naine Jayne torkas teda sõrmega kõhtu: “Sa vist kavatsed enast lõhki süüa. Peame su tööle panema.”

“Peame tõesti,” nõustus Millie. “Hugh, lohista koos poistega suur laod peo tarbeks elutuppa ja pane sellele minu ema pikk pitsidega lina. Otsi välja need paremad küünlajalad. Ja võta kapist lisatoolid ning pane need paika.”

“Mina võin toolid ju paika panna, aga sina sätid need pärast nagunii ümber.”

“Hakka siis parem kohe tööle,” Millie silmitses linnuliha ja hõõrus käsi. “Nõndaks, naised, paneme mehed tööle ja hakkame ise ka tegutsema.”

Nad nautisid pidusööki õnnelikult perekonna seltsis, süües ahjus küpsetatud faasaniliha, mis oli maitsestatud estragoniga ning täidetud apelsinide, õunte, sibulate ja salveiga, mille all omakorda olid porgandid, kartulid ja tomatid. Lisaks herved ja otse ahjust tulnud rammus tume leib koos taluvõiga.

Head vanad sõbrad ja pereliikmed nautisid aasta viimast sööma- aega kahe Cristali veiniga, mille Ross ja Angie New Yorgist kaasa toonud olid.

Kui nad lauda koristama ja nõusid pesema asusid, hakkas väljas langema kergeid lumehelbeid. Nad kõik olid pühademeeleolus ja ootasid põnevusega peagi algavat pidu.

Süüdati küünlad, läideti tuled, toodi välja veelgi rohkem toitu, mida nad juba kaks päeva küpsetanud olid, ja lauad olidki kaetud. Vein ja viski ja šampanja. Traditsioonilised liköörid koos küpsiste, haggise ja juustuga *hogmanay* tähistamiseks.

Mõned naabrid ja sõbrad saabusid varem, juba enne südaööd, et ühiselt süüa, juua ja kuulujutte vahetada, torupilli ja viiuli saatel tantsu lüüa. Maja oli tulvil muusikat, laule ja sõpru, kui vana seinakell viimaks kesköötundi löi.

Vana aasta oli möödanimik, uut aastat tervitati hüüete, suudluste ja ühise „Auld Lang Syne’i“ laulmisega. Ross ahmis seda kõike senti- mentaalselt endasse. Angie seisis tihedalt tema külje all ja vend hoidis teda õlast.

Laulu lõppedes ja toosti lausumise ajal avanes esiüks pauguga.

“*First-footer!*” hüüdis keegi.